

La primera lectura ens parla d'Elies, el profeta que està davant Déu.

Els religiosos i les religioses carmelites el tenen com pare de la gran família carmelitana. Qui era? Un gran profeta. Què feia? "estar davant Déu", escoltar-lo, estimar-lo, confiar en ell, complir la seva voluntat. Però, sobre tot, "estar davant Déu". Déu ho era tot, per a ell. I Déu confiava en Elies i li donava poder per a fer coses com la que hem escoltar: fer venir la pluja abundant posant fi a una gran sequera. Només es veu **un núvol petit**, petit, però ell endevina que ha començat a actuar el poder de Déu. "De pressa", diu al rei Acab, que ve un gran xàfec.

Maria està davant Déu, immersa en Déu, plena de Déu.

Llegim avui aquesta lectura perquè en aquell núvol petit, petit, hi descobrim un símbol de la Verge Maria. La gran pluja de la misericòrdia que abasta tot el món és Jesús; la Verge Maria és el núvol que ens ha portat Jesús. Efectivament, **"quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona"**. Sí, la Verge Maria ens ha donat Jesús. I això és més que tots els miracles que va fer Elies. Ella sí que va estar davant de Déu, vivia immersa en la Trinitat, Déu omplia el seu cor.

Maria porta als braços el Déu del cel i ens diu: aquest Déu que s'ha abaixat és el vostre Déu

Contemplem la imatge de Maria, amb el nen als braços. Aquest nen és Déu. Hem d'anar a Maria si volem comprendre qui es Déu. Ens ho ha dit Jesús, i ho acabem d'escoltar: **"aquí tens la teva Mare"**. Jesús, des de la creu, ens envia a Maria. El que veiem és desconcertant, però meravellós, real, és la veritat, és la nostra fe.

Déu sustenta amb el seu poder totes les coses... i ara Maria el porta al braç.

Déu té providència de totes les coses... i ara Maria és providència per a Jesús, que ho espera tot d'ella.

Déu alimenta els ocells del cel i vesteix les flors del camp... i ara Maria el nodreix amb la llet dels seus pits i l'embolcalla amb bolquers.

Maria estava sempre a l'escolta a Déu... i ara Déu és l'infant que escolta la seva paraula.

Maria ha estat sempre serventa obedient a Déu... i ara Déu fet infant l'obeeix dòcilment.

Déu és saviesa infinita... i ara s'ha fet infant i ho ha d'aprendre tot de Maria.

Maria ens ha fet proper el Déu del cel i ens diu: no tingueu por de Déu! Feu-vos com infants i sereu com ell.

Maria està davant Déu quan, com Elies, aixeca la mirada cap al cel, vers el Déu omnipotent, que omple l'univers amb la seva presència; però està davant Déu també quan abaixa i adreça la mirada vers el nadó que té a la falda o al bressol. I ens diu:

No tinguem por de que vingui a exigir el Déu que ve... sense poder... a donar... que té necessitat de nosaltres.

No tinguem por de que vingui a castigar el que ve a salvar...

No tingueu por de fer la seva voluntat... que ell vol fer la nostra... ("¿Què vols que et faci?"; Jesús al cec de Jericó; "Que es faci tal com tu vols", Jesús a la cananea).

No tinguem por de la duresa de la creu... que ell és la tendresa... i es carregarà la nostra...

No tinguem por de dir-li Pare... amb la tendresa que Jesús infant s'adreçava a Maria i Josep.

A l'Eucaristia, Déu és més que a prop nostre, és dins nostre.

En l'eucaristia estarem davant aquest Déu que s'ha abaixat, i l'adorarem. En la comunió, ja no ens caldrà aixecar ni abaixar els ulls per contemplar-lo, perquè el tindrem dins nostre, totalment nostre, a la nostra disposició... Tant de bo que sapiguem dir amb plena consciència, allò que amb innocència d'infant deia una nena referint-se al títol d'aquell llibret "Mi Jesús": "M'agrada tant pensar que Jesús és meu!". Sí, Jesús és meu, és nostre i ens ensenya a ser com ell. Ara, en acabar aquesta celebració de la Mare de Déu del Carme, sortirem feliços pensant que Maria ens dona Jesús, pensant que Jesús és ben nostre, pensant que ell vol que siguem dels nostres germans... estimant-los, servint-los, com Jesús i Maria ho han fet amb nosaltres.